

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 185 - Barcelona, juliol del 1957

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30 de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EN DEFENSA DELS EMPRESONATS PEL MOVIMENT DE GÈNER

per Josep MOIX

Secretari General del P.S.U. de Catalunya

respost intensificant la persecució contra les forces i grups d'oposició. Es una bona demostració de la mena de **diàleg** que vol establir amb el poble: empresonar, calumniar i acusar de venuts a l'estranger els espanyols, qualsevol que sigui la seva condició social o política, que expressin llur disconformitat amb la seva dictadura.

La nota rocambolesca feta pública per la Comissaria general de policia de Barcelona arran de les detencions dels nostres companys Emilià Fàbregues i Joan Keyer, entre molts altres antifranquistes, mostra ben clar que fou una ordre del govern per tal d'acusar-los, calumniosament, com elements d'un «vast complot tramat a l'es-

tranjer». El propòsit és evident. Fer-los processar per la jurisdicció militar i condemnar-los a penes màximes pel Tribunal especial d'Espionatge i altres Activitats. Malgrat que aquesta acusació tant absurda no la cregui gairebé ningú seria un error subestimar-ne la gravetat que comporta per a tots els detinguts arran del boicot dels transports urbans de Barcelona.

Aquest intent de voler deslligar l'activitat dels nostres camarades de les manifestacions populars pacífiques contra l'augment de les tarifes dels tranvies i del cost de la vida en general, per acabar amb la dictadura i pel restabliment de la democràcia, té, com objectiu fonamental, aïllar els detinguts de la solidaritat activa i el recolzament de les àmplies masses populars de Catalunya i d'arreu d'Espanya; se'ls (passa a la pag. 2)

COMUNICAT DEL C.E. DEL C.C. DEL P.S.U. SOBRE EL XL ANIVERSARI DE LA REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

El pròxim mes de novembre s'escau el XL aniversari de la gran Revolució Socialista realitzada en 1917 pels obrers i pagesos russos dirigits pel Partit Comunista (bolxevic). Aquest esdeveniment, que obrí l'era del triomf del socialisme en la història de la humanitat, demostrà a tots els pobles del món que és possible d'acabar amb l'explotació capitalista i amb tota mena d'opressió.

Els ensenyaments de la gran Revolució d'Octubre guien avui els pobles d'una serie de països que han emprès la construcció del socialisme i formen a l'entorn de la Unió Soviètica i junt amb ella el gran camp socialista mundial. Els seus ensenyaments desvetllaren els països colonials a la lluita per llur independència i guien milions d'homes i dones dels països capitalistes en la lluita per una societat més justa i humana, sense explotats ni explotadors.

La revolució russa del 1917 i la creació del camp socialista mundial són la prova convincent de la justesa científica de les teories revolucionàries de Marx i Lenin sobre el desenrotllament de la societat.

El poble de Catalunya sent una gran amistat pels pobles de la U.R.S.S. i un gran interès per les realitzacions de la Unió Soviètica que, amb la construcció del socialisme, ha donat a més una demostració pràctica de com els pobles ahir oprimits pel tsarisme han esdevingut completament lliures, ajudant-se fraternalment per al progrés econòmic, polític i social del conjunt, respectant i desenrotllant la personalitat i la cultura nacionals de cadascun.

El Comitè Executiu del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya demana a totes les organitzacions del Partit, tant del país com de l'emigració, que desenrotllin la màxima iniciativa per a donar a conèixer a la classe obrera i al poble català les grans transformacions que han tingut lloc a la Unió Soviètica amb la construcció del socialisme i les immenses perspectives que el XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha obert als pobles soviètics orientant i estimulants la iniciativa creadora de les masses per a l'edificació de la societat comunista.

La commemoració d'aquest aniversari també ha de servir per a explicar al nostre poble la política exterior de la Unió Soviètica, basada en el principi de coexistència pacífica i d'amistat amb tots els pobles qualsevol que sigui el seu règim interior, endagada a preservar la humanitat del greu perill d'una guerra atòmica i en defensa de la pau mundial.

La commemoració d'aquest aniversari ha de servir als comunistes catalans per a explicar al nostre poble tot el que la U.R.S.S. representa per a la humanitat, per a tots els pobles en llur lluita per la democràcia i el progrés social.

Els militants del P.S.U. faran d'aquesta commemoració una veritable manifestació d'internacionalisme proletari, d'amistat i fraternitat envers la Unió Soviètica i el seu Partit Comunista.

El Comitè Executiu invita totes les organitzacions i militants, del país i de l'exili, a difondre àmpliament les edicions del P.S.U. i del Partit Comunista d'Espanya dedicades al XL aniversari de la Revolució d'Octubre, a aprofundir l'estudi de la significació històrico-mundial de la gran Revolució Socialista del 1917.

30 de juny del 1957.

El C.E. del C.C. del P.S.U. de Catalunya

EN la llarga i penosa lliuta del poble de Catalunya per abatre el poder de les forces reaccionàries i per la conquesta de la llibertat nacional i els drets democràtics, seria difícil trobar un període històric que li hagi costat tanta sang, tortures, persecucions i sofriments com en l'actual període de dictadura del general Franco i la seva camarilla. A la tràgica i enorme llista de morts causades per quasi tres anys de guerra, encesa per la sublevació contra la República, cal afegir-hi les innombrables víctimes del terror i la repressió desfermats des de que fou instaurada la dictadura feixista.

Els esbirros franquistes, per tal d'intentar justificar la seva crueltat, proclamen desvergonyidament, que han pacificat i normalitzat la vida política i social d'Espanya. De quina pacificació i normalitat política pot vantar-se un règim polític que ha abolit tots els drets i llibertats democràtiques, que manté empresonats anys i anys a milers d'homes i dones patriotes condemnats per tribunals militars i en virtut de lleis d'excepció, que persegueix i processa encara els ciutadans pel sol fet de manifestar llur desacord i repulsa al règim i a la seva política de misèria pel poble espanyol i d'empobriment general del país?

El fracàs polític, el desgabell econòmic i la corrupció del govern franquista no són la conseqüència de l'activitat del creixent moviment d'oposició, sinó tot el contrari: les forces del moviment d'oposició són cada vegada més nombroses i diverses, políticament i social, a mesura que la dictadura fa més palesa la seva incapacitat per a resoldre els problemes que angoixen la immensa majoria del poble espanyol. Per aquesta raó les mesures de repressió no poden impedir l'ascens de les accions populars i les manifestacions de protesta contra el manteniment de la dictadura, per la llibertat i la democràcia, per unes millors condicions de vida del poble, per una amnistia general per a tots els empresonats i els exiliats polítics.

La repressió no ha pogut ni podrà impedir les accions i protestes populars contra la dictadura franquista perquè la llibertat i la democràcia, quan esdevenen una necessitat de les masses, aquestes, per damunt de les prohibicions governamentals, exerceixen el dret inalienable de lluitar per elles. L'exemple esclatant més recent el tenim en les manifestacions pacífiques, d'una amplitud imponent, en les accions de boicot dels transports urbans de Barcelona i Madrid i altres ciutats espanyoles, durant els mesos de gener i febrer d'enguany.

La resposta del govern franquista a aqueixes demostracions massives i pacífiques contra la dictadura, per la llibertat i unes millors condicions d'existència, ha estat la violència i el terror. Als anhels de reconciliació que sent tot el poble, de retrobament nacional en un règim polític de convivència civil democràtica, Franco ha

RESOLUCIO SOBRE LA DECISIO DEL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA DE LA UNIO SOVIETICA

El Comitè Executiu del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha examinat la decisió del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica en relació amb el grup anti-partit format per Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov.

Les qüestions suscitées per la citada decisió són de gran interès no solament per al Partit Comunista de la Unió Soviètica, més també per al moviment comunista i obrer internacional.

Les històriques decisions del XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, les tesis que tenint compte de la nova situació del món hi foren aprovades, han enriquit l'arsenal teòric del marxisme-leninisme i obriren grans perspectives al desenvolupament de la Unió Soviètica, a la lluita dels comunistes d'arreu del món en defensa de la pau i del principi de coexistència pacífica, per al reforçament del camp socialista mundial, per al desenvolupament de la unitat obrera i la lluita contra l'imperialisme i pel socialisme en els països capitalistes.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya saludà entusiàsticament el XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica i n'aprovà les tesis. El primer Congrés del P.S.U. tingué en compte llurs ensenyaments en elaborar la seva línia política i per a emprendre la correcció dels errors i defectes que entorpien la vida sana del Partit.

El temps transcorregut, tot i ésser breu, és suficient per a provar-nos que estem en el bon camí, que les decisions del XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica ens ajuden a restablir les normes leninistes en la vida del Partit i a precisar més justament la nostra línia d'unitat de la classe obrera i de les forces progressives del poble de Catalunya en la lluita comú contra la dictadura, pel restabliment de la democràcia i pel seu ulterior desenvolupament.

La formació del grup fraccional anti-partit en el Presidum del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica posava en perill l'aplicació conseqüent de les decisions del XX Congrés i volia fer girar el moviment cap endarrera. La formació d'un grup fraccional per camarades ocupant càrrecs tan importants en la direcció del Partit Comunista de la Unió Soviètica és un fet extremament greu que mereix ésser sancionat severament.

El Comitè Executiu del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya aprova la ferma decisió del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica i invita totes les organitzacions del P.S.U. a discutir àmpliament l'esmentada decisió.

L'estudi profund d'aquesta decisió armarà el Partit per a la lluita contra el sectarisme i el revisionisme, l'enfortirà ideològicament i orgànica, ens ensenyarà a tots a estrènyer el lligam del P.S.U. amb les masses per tal de desenvolupar amb més vigor i audàcia la seva missió d'unir la classe obrera i el poble de Catalunya en la lluita comú dels pobles de tot Espanya contra la dictadura franquista, per la democràcia i el progrés.

10 de juliol del 1957.

El Comitè Executiu del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

FALSOS AFALACS

D'un temps encà, el règim i les seves personalitats, Franco en primer terme, multipliquen paraules i postures endreçades a congraciarse els catalans. Aquests afalacs constitueixen sense cap mena de dubte una meditada actitud de les autoritats franquistes, tant catalanes com centrals, que ha esdevingut particularment ostensible després de les grans jornades barcelonines de boicot i de protesta de gener d'enguany.

Sembla, diem, com si Catalunya i els catalans ens haguessim posat de moda...

En unes línies fem esment d'alguns d'aquests nous aspectes del que podríem dir-ne «política» del règim envers Catalunya, i que, passant per l'economia, va des del folklore al fútbol... Resumint-nos, assenyalarem entre altres fets: La publicitat interessada que ha estat donada als Coros de Clavé, per una premsa que tant sovint ha volgut ignorar-los, amb motiu dels seus darrers viatges per terres gallegues. La prosa parlada i escrita que ha acompanyat la manifestació falangista anomenada «Dia de la Província» en la qual el governador Acedo ha cantat a la seva manera «l'amor» que sent per Barcelona... Igualment, en les darreres setmanes, la visita feta a Madrid pel «Consell Econòmic Sindical» de Barcelona on fou rebut per diversos ministres i per Franco, i en aquesta ocasió la insistència de Solís, ministre del «Movimiento» en repetir a la comissió que estaven a Madrid com si fossin a «casa seva» i que calia examplar el «diàleg», terme que, entre parèntesis sigui dit, Franco ha volgut també posar de moda.

Ens hem deixat el darrer i potser més simptomàtic d'entre ells. Ens referim a la celebració a Barcelona de la final de la «Copa del Generalísimo» amb la presència del dictador. Els catalans hem pogut assistir al desenvolupament progressiu d'una veritable «mise-en-scène». Tot seguit que el Barcelona i el Espanyol quedaren finalistes de la Copa, la Federació de Fútbol feia una petició per a que la final fos celebrada a Barcelona, a la qual la Casa Civil del dictador s'apressava a donar el seu acord, mentre que la premsa, orquestrada, deia que això significava «una posició d'evident estima i simpatia envers Barcelona». Al dia següent s'anunciava —oh, insigne honor!— que el propi Franco vindria a Barcelona per a assistir a la final i lliurar la Copa a l'equip català guanyador. L'Alcalde, Sr de Porcioles, fent la gara-gara deia que això representava «una prova més de l'afecte i la dilecció del Caudillo a la nostra ciutat...» I uns dies després, deia

HA MORT EL CAMARADA MANUEL CRISTOBAL ERRANDONEA

El passat dia 10 de juliol fou enterrat al cementiri de Pantin, prop de París, el camarada Manuel Cristòbal Errandonea, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya i Secretari del Partit Comunista d'Euscadi.

A l'acte de l'enterrament assistiren nombrosos amics del finat i altres homes i dones representatius de les distintes opinions i organitzacions dels espanyols exilats.

Els camarada Raymond Guyot, membre del Buró Polític del Partit Comunista Francés, en representació d'aquest, digué unes paraules de condol. En representació dels antics combatents francesos de les Brigades Internacionals parlà el camarada Chaintron. També un camarada espanyol feu ús de la paraula.

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha expressat el condol del Partit a la família del camarada Cristòbal, al Partit Comunista d'Euscadi i al Partit Comunista d'Espanya. encara el Sr. de Porcioles: «El Caudillo té un especial interès en establir nou diàleg

amb la ciutat de Barcelona... i escoltar les seves inquietuds, ànsies i problemes.»

Què signifiquen, doncs, aquests afalacs si en deixem de banda els seus aspectes sovint cíncics o simplement ridículs? Com diem en començar aquestes línies és fàcilment perceptible que es tracta de proclamar-los amb el visible intent de fer oblidar les bases reals, de persecució i de menyspreu, que caracteritza, des de sempre la política del franquisme envers el nostre poble. Sota la faramalla d'aquests falsos afalacs hom tracta de cobrir els aspectes més odiosos d'una política que fa fallida i a la qual els barcelonins, en les jornades de gener, van dir un «prou!» que encara ressona en moltes orelles...

Cal no menystenir el significat polític d'aquests falsos afalacs. En definitiva constitueix en un gran triomf del poble de Catalunya, una demostració de la feblesa de la camarilla i, ja des d'ara, un esperonament per a tot el nostre poble, sense distinció de classes ni estaments, per a que sigui continuada fermament la gran acció de recobriment nacional, en la qual s'exterminarà el desig de posar un terme a la dictadura i es perfila un gran moviment de solidaritat catalana.

EN DEFENSA...

(ve de la pag. 1)

vol privar d'una defensa més eficaç i d'un jutjament més equitatiu.

Però podem i podem impedir que es porti a cap aquest intent del govern franquista. En altres ocasions, i en condicions polítiques menys favorables a les d'avui hem aconseguit que el govern franquista no pogués realitzar els seus sinistres propòsits contra els detinguts antifranquistes, gràcies a la força de la solidaritat activa del nostre poble recolzada per la que ha estat desplegada per les àmplies masses populars i democràtiques de diversos països d'arreu del món.

La crida feta pel Comitè Executiu del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya en defensa de tots els detinguts arran del boicot de Barcelona ha trobat ressò entre els obrers, estudiants i intellectuals; entre els innombrables amics del poble espanyol, la mobilització en favor dels detinguts de Barcelona, en nombrosos països es desenvolupa amb més amplitud. A més d'adreçar-se al Capità General de la IV regió militar, al Jutge Instructor comandant Nazarre i altres autoritats demanant que la causa passi a la Jurisdicció Civil s'envien telegrams i cartes a les Ambaixades d'Espanya reclamant que sigui concedida una amnistia general per a tots els empresonats, perseguits i exiliats antifranquistes.

Es evident, però, que el bon resultat d'aquesta mobilització dependrà, en una gran mesura, de la que realitzarem a l'interior de Catalunya. Hem d'impulsar la recollida de signatures a les fàbriques i a altres llocs de treball; entre els estudiants i els intel·lectuals; entre els homes de professions liberals; entre els veïns d'un carrer o d'una barriada; en els centres d'esports o d'esbarjo; en els Ateneus i Orfeons; a les barberies, a les tendes i comerços; a les festes i aplecs; en una paraula: hem de fer que els compatriotes que participen o saludaren amb entusiasme el boicot dels transports urbans de Barcelona signin peticions — encara que hagin d'utilitzar un altre nom —, en favor dels que foren detinguts per haver cridat o intervingut en aquella protesta contra la dictadura del govern franquista. En aquesta mobilització hi estem interessades totes les forces polítiques i socials que integren el moviment d'oposició antifranquista de Catalunya.

PER L'AUGMENT DEL SALARI MINIM

I EL DRET DE VAGA

El Govern de Franco i les jerarquies falangistes es veuen obligats a fer semblant d'ocupar-se de les necessitats dels treballadors.

El projecte de llei suava enviat a les «Corts» del règim sobre «convenis col·lectius de treball» pretén fer creure que Franco i Falange volen arreglar alguna cosa a favor dels treballadors. En realitat, és una enganyifa que tracta de guanyar temps fent pacientar els treballadors quan la puja dels preus s'accelera, quan les condicions de vida tornen a ésser tant i més insuportables que abans d'augmentar els salaris a finals de l'any passat.

S'han apujat el pa i l'aigua, el vestir i el calçar, la carn i els llegums, la llum, el gas i el carbó, el petroli, la premsa; tot s'ha apujat sensiblement després de novembre últim.

Si la xerrameca de Franco i Falange planyent-se de les dificultats dels treballadors tingués algun sentit favorable, el Govern hauria de decretar immediatament, oficialment, un altre augment del salari mínim repercutible en tots els salaris i sous.

Però en lloc d'això, Franco i Falange anuncien que han dipositat un projecte de llei. Es a dir, un projecte que ha de discutir primer la Comissió de Treball, que després discutirà les «Corts» i després... ja veurem!

Així passaran mesos, els preus seguiran pujant, la vida es farà més difícil i la gana més punxant, si les protestes, les reclamacions i les lluites dels treballadors units no imposen una altra cosa. Després de les pugues de preus de tot el que va d'any cal impulsar les protestes i reclamacions exigint que el Govern fixi un altre salari mínim vital que faci augmentar tots els salaris i sous.

Al mateix temps, les reclamacions i protestes dels obrers i empleats també cal adreçar-les a la patronal, a través de comissions d'obrers i empleats nomenades en cada cas, apretant sobre el Govern d'un costat i sobre la patronal d'una altra banda.

El projecte de llei de «convenis col·lectius», en la seva lletra, parla d'acords entre els organismes sindicals i els patrons d'una empresa, de tot un ram d'indústria, en escala local, provincial i de tot el país.

Més que mai ressurta la incongruència falangista en els sindicats. Es a dir que els organismes sindicals, en els quals estan els patrons directament i a través dels principals jerarques, que ells mateixos són patrons o estan al servei dels patrons, discutiran amb la patronal els «possibles» augmentos de salaris dels obrers i empleats.

Es a dir que Franco no vol decretar més augmentos de salaris per a no indisposar-se els patrons i vol acontentar els

treballadors amb una mena de llei que els autoritzarà a discutir amb els patrons, però a través d'organismes en els quals els patrons estan més ben representats que els treballadors. I el projecte de llei té encara força compte de precisar que tot acord quedarà anul·lat «si una de les parts comet actes d'engany, frau o violència envers l'altra per obligar-la a consentir de manera equivocada o coaccionada».

Contra qui va tot això? Contra els treballadors.

Els patrons coaccionen sempre amb l'amenaça de deixar sense feina els treballadors que volen defensar llurs drets i els de llurs companys. Franco, no solament no considera això una coacció, sinó que darreament ha anul·lat la llei que ho podia frenar i ha autoritzat la patronal a despedir quan vulgui els treballadors que vulgui.

Es ben clar que quan el projecte parla de «violència» i de «coacció» això va contra els treballadors volent ratificar la prohibició del dret de vaga.

Els treballadors han de donar llur rèplica. El fet que Franco i els jerarques falangistes hagin de recórrer a enganyifes i a guanyar temps és una prova concreta que l'acció dels obrers, dels empleats i dels altres treballadors, per llurs reivindicacions econòmiques els colpeja rudament. Com s'ha demostrat els mesos d'abril i novembre de l'any passat, si l'acció dels treballadors, llurs reclamacions, protestes i vagues quan cal, es desenrotlla a base d'unitat i de decisió pot obligar a Franco a fer concessions, afebleix el seu règim, prepara condicions per a acabar amb la dictadura i restablir la llibertat.

La rèplica dels treballadors ha de consistir en desenrotllar la lluita més unida, més organitzada, més decidida, exigint del Govern un augment del salari mínim per a posar-lo d'acord amb les pugues de preus. I d'altra banda nomenar i recolzar comissions obreres o d'empleats, mixtes segons els casos, per tal de discutir directament amb la patronal i plantejar llurs reivindicacions d'augment de salaris o altres.

Desenrotllant aquesta acció cal promoure entre els treballadors una forta actitud de protesta contra els aspectes del projecte de llei que tracten d'afermar la presència dels patrons en els sindicats. Els patrons tenen llurs organismes corporatius econòmics que discuteixen en llur nom. Els patrons no tenen res a fer en els sindicats, els sindicats han d'ésser dels treballadors, han de representar els treballadors i han de tenir el dret de vaga per a defensar les reivindicacions davant de la patronal. Els sindicats en les corresponents assemblees dels treballadors interessats han de poder decidir si cal o no cal anar a la vaga i les seves modalitats.

ATENCIÓ A LES LIQUIDACIONS DE PREMSA I ALTRES EDICIONS

L'esforç del P.S.U., dels seus militants i organitzacions per a difondre la premsa i altres edicions, tant del P.S.U. com del Partit Comunista d'Espanya, és molt important. A més de la premsa, nombrosos opuscles han estat difosos pels militants.

Això representa ensems que un gran esforç polític un considerable esforç financer. Nombroses organitzacions han estat orientats a la difusió i han assegurat les liquidacions d'una manera metòdica, sense esperar a fer una liquidació global, realitzant-la en la mesura que han fet la difusió.

Ultra que aquesta forma de fer de-

ministra una millor atenció és l'única actitud justa per a facilitar el control de les liquidacions i ajudar a la direcció a planejar futures activitats.

Altres organitzacions tenen encara un mètode erroni, esperen a fer la liquidació dels materials tota d'un sol cop. A vegades, perquè manca cobrar tres o quatre exemplars, retenen la liquidació llarg temps. Això fa que tampoc no se sàpiga a quin punt estan en quant a la difusió.

Cada organització comarcal ha de prendre mesures per a corregir aquest mètode equivoc. Cada responsable de finances ha d'assegurar les liquidacions almenys un

parlem-ne!

LA VERITABLE PROTECCIO ATOMICA

Fa unes setmanes «Solidaridad Nacional», sota el títol «Com es defensaria Barcelona d'una agressió atòmica?», ha publicat una sèrie de reportatges a tota plana, amb intervius, il·lustracions i «tutti quanti».

Columnes enteres del diari dedicades a explicar, amb plànols i gràfics al canto, els projectes establerts d'evacuació preventiva o d'evacuació forçada no creiem que hagin convencut a cap barceloní amb dos dits de front. I en quant a l'afirmació, risible, de que «l'actual cobriment del carrer d'Aragó... és... un magnífic refugi anti-aeri» pels bombardeigs atòmics, de la única cosa que pot servir es de demostrar —una vegada més si cal— que a «Solidaridad Nacional» prenen els seus lectors per ximples.

Malauradament, tot això no té sols un costat còmic.

De fet, entre els lectors del diari falangista de Barcelona aquests articles han suscitat cert rebombori. En un dels darrers, el periodista escribia: «Durant els dies passats he pogut comprobar l'efecte que la lectura d'aquestes informacions produeix...» Es evident que el barceloní que llegeix en parlar del poder destructiu dels enginyers d'hidrogen: «Barcelona, inclosos els seus pobles limítrofs com Hospitalet i Badalona, Sant Adrià del Besòs i Sant Just Desvern, Castelldefels, San Boi i Sant Joan Despí, desapareixerien fulminats...» no està d'humor per a que l'hi contin històries de «Defensa Passiva» i de cobriment de zanjades del carrer d'Aragó...

La qüestió, doncs, es planteja: Quina és la veritable, la única protecció atòmica de Barcelona? El periodista, fent-se el desesperat, escribia en el seu darrer article: «Deu ens lliuri d'una bomba d'hidrogen, senyors!» Però els desitios, per piadosos que siguin, no són prou per a tranquilitzar a cap barceloní, encara que sigui creient i estigui acostumat a adreçar plegàries al cel. No és d'extranyar que a la qüestió plantejada els barcelonins no hi vegin més que una sortida raonable i possible: Mantén el país al marge de tractats que el transformen en objectiu militar i amenacen la seva pròpia existència.

El mes passat, durant la seva vinguda a Barcelona, el Ministre de l'Exèrcit en un discurs afirmava: «Espanya... és ara per les seves INSTAL·LACIONS una essencial posició del món occidental.» Són justament aquestes instal·lacions, fruit d'aquells tractats, les que entranyen l'amenaça de guerra atòmica sobre el nostre país.

La veritable i única protecció atòmica resideix en una nova política exterior de neutralitat, de convivència pacífica que porti a la prohibició dels enginyers de destrucció en massa. Heus ací allò que pensen els barcelonins... i que «Solidaridad Nacional» amaga als seus lectors.

cop cada mes, puntualitzant a què correspon la quantitat que envia (a Treball, informes, tesis, etc...).

D'aquesta manera, no solament farà que els diners es trobin ràpidament allí on han d'estar i puguin ésser utilitzats per a la bona marxa de les coses, sinó que ensems facilitarà que es conegui l'estat exacte de la difusió i se'l pugui ajudar adequadament. O bé s'estudiaran amb ell noves iniciatives que facilitin la difusió o bé es reduirà el nombre de materials que se li envien.

Assegureu periòdicament la liquidació de la premsa i de les altres publicacions!

U.R.S.S. amb Iugoslàvia, sinò que, a més, es dreçà manta vegada contra les mesures que el Presídium del Comitè Central prenia per tal de millorar les relacions amb aquest país. La posició erròria del camarada Mòlotov sobre la qüestió de Iugoslàvia fou condemnada unànimement per la reunió plenària del C.C. del P.C. U.S. el juliol del 1955 «com no corresponent als interessos de l'Estat soviètic i del camp socialista i no responent als principis de la política leninista».

El camarada Mòlotov ha frenat la conclusió del tractat d'Estat amb Àustria i el millorament de les relacions amb aquest Estat que es troba en el centre d'Europa. La conciusió del tractat amb Àustria tenia una gran importància per la minoració general de la tensió internacional. També s'oposava a la normalització de les relacions amb el Japó, quan aquesta normalització ha jugat un gran paper en l'atenuació de la tensió internacional a l'Extrem Orient. S'ha pronunciat contra les tesis de principis elaborats pel Partit sobre la possibilitat en les condicions actuals de conjurar les guerres, sobre la possibilitat de vies diverses de transició al socialisme en els diferents països, sobre la necessitat d'intensificar els contactes del Partit Comunista de la Unió Soviètica amb els partits progressius de l'estranger.

El camarada Mòlotov s'ha pronunciat moltes vegades contra les necessàries noves gestions del govern soviètic en l'esfera de la defensa de la pau i de la seguretat dels pobles. Principalment, ha negat l'oportunitat d'establir contactes personals entre els dirigents de la U.R.S.S. i els homes d'Estat del altres països, ço que és indispensable a l'interès de la mútua comprensió i del millorament de les relacions internacionals.

**

EN moltes d'aquestes qüestions, l'opinió del camarada Mòlotov era sostinguda pel camarada Kaganovitx i en una sèrie de casos pel camarada Màlencov. El Presídium del Comitè Central i el Comitè Central en el seu conjunt s'han esforçat pacientment per tal de corregir-los, han lluitat contra llurs errors, esperant que els serviren de lliçó, que no insistiren i que avançarien al mateix pas que tot el col·lectiu dirigent del Partit. Però han seguit mantenint-se en llurs posicions errònies, no leninistes.

A la base de la posició dels camarades Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov, posició divergent de la línia del Partit, es troba el fet que eren i són presoners d'idees i mètodes vells, que s'han apartat de la vida del Partit i del país, que no veuen les noves condicions, la nova situació, que demostren un esperit de conservadurisme, que s'aferran obstinadament a formes i mètodes de treball que han envellit no responen als interessos del moviment cap al comunisme, i rebutgen tot allò que la vida engendra i que neix dels interessos del desenvolupament de la societat soviètica, dels interessos de tot el camp socialista.

En les qüestions de la política interior, com en les de la política exterior, són sectaris i dogmàtics, mostren una actitud escolàstica, sense vida, envers el marxisme-leninisme. No poden comprendre que en les condicions actuals el marxisme-leninisme vivent, en acció, la lluita pel comunisme, es manifesten posant en aplicació les decisions del XX Congrés del Partit, en l'aplicació de la política de reforçament màxim del camp socialista, en el millorament de la direcció de la indústria, en la lluita per a impulsar l'agricultura en tots els terrenys, per l'abundància de productes, per una vasta construcció de cases, per l'extensió dels drets de les Repúbliques federades, per l'esclat de les cultures nacionals, pel desenrotllament màxim de la iniciativa de les masses populars.

**

CONVENÇUTS que llurs intervencions i accions errònies trobaven una rèplica constant en el Presídium del Comitè Central, que aplica de manera conseqüent la línia del XX Congrés del Partit, els camarades Mòlotov, Kaganovitx i

Màlencov han emprès el camí d'una lluita de grup contra la direcció del Partit. Havent conclòs una entesa entre ells sobre una base anti-partit, s'han fixat l'objectiu de modificar la política del Partit, de fer retornar el Partit als mètodes errònies de direcció condemnats pel XX Congrés del Partit. Han recorregut a procediments d'intriga i han establert una entesa secreta contra el Comitè Central. Els fets descoberts en el curs de l'Assemblea plenària del Comitè Central demostren que els camarades Màlencov, Kaganovitx, i Mòlotov i el camarada Xepilov, que se'ls havia ajuntat, després d'emprendre el camí de la lluita fraccional, han violat els estatuts del Partit i la decisió del XX Congrés del Partit «sobre la unitat del Partit», redactada per Lenin, decisió en la qual es diu:

«Per a realitzar una disciplina rigorosa a l'interior del Partit i en tot el treball soviètic, i per a arribar al màxim d'unitat i a l'eliminació de totes les tendències fraccionals, el Congrés encarrega al Comitè Central que,

en el cas de violació de la disciplina o de reaparició o tolerància de tendències fraccionals, apliqui totes les mesures disciplinàries del Partit, compresa l'expulsió del Partit i, per als membres del Comitè Central passar-los a membres suplents i àdhuc, com a mesura extrema, llur expulsió del Partit.

«La condició de l'aplicació d'una tal mesura extrema (a membres i membres suplents del Comitè Central i membres de la comissió de control) ha d'ésser la convocatòria d'una reunió plenària del Comitè Central amb la participació de tots els membres suplents i de tots els membres de la comissió de control. Si una tal assemblea general dels dirigents més responsables del Partit, per una majoria de dos terços, considera necessari de passar un membre del Comitè Central al lloc de membre suplent o que cal expulsar-lo del Partit, la mesura esdevé executiva immediatament».

La resolució leninista encarrega al Comitè Central i a totes les organitzacions del Partit el reforçar constantment la unitat del Partit, l'infligir una rèplica decisiva a tota manifestació d'esperit de fracció i d'esperit de colla, l'assegurar un treball veritablement unit, encarnant realment la unitat de voluntat i d'acció de l'avantguarda de la classe obrera: el Partit Comunista.

**

LA reunió plenària del Comitè Central constata amb immensa satisfacció la unitat monolítica i la cohesió de tots els membres i suplents així com dels membres de la comissió central de control del Partit Comunista de la Unió Soviètica que han condemnat unànimement el grup anti-partit. Entre els participants a la reunió plenària no n'hi ha hagut ni un per a sostenir el grup.

Trobant-se davant d'una condemna unànime de l'activitat anti-partit del grup per part de la reunió plenària del Comitè Central, quan els membres de la reunió plenària del C.C. han exigint unànimement l'exclusió del Comitè Central dels membres del grup i llur expulsió del Partit, aquests han reconegut l'existència de llur entesa, el caràcter nociu de llur activitat anti-partit i s'han compromés a sotmetre's a les decisions del Partit.

Tenint compte de tot el que queda exposat i inspirant-se en els interessos del màxim reforçament de la unitat leninista del Partit, la reunió plenària del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica decideix:

1) condemnar com incompatible amb els principis leninistes del nostre Partit l'activitat fraccional del grup anti-partit de Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov, i de Xepilov, que s'hi ha ajuntat.

2) retirar de membres del Presídium del Comitè Central del Comitè Central els camarades Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov; destituir del seu càrrec de Secretari del C.C. del P.C.U.S. i retirar dels membres suplents del Presídium del C.C. i dels membres del Comitè Central, el camarada Xepilov.

**

LA condemna unànime pel Comitè Central del Partit de l'activitat fraccional del grup anti-partit dels camarades Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov servirà el reforçament ulterior de la unitat dels rengles del nostre Partit leninista, el reforçament de la seva direcció, la causa de la lluita per la línia general del Partit. El Comitè Central del Partit crida tots els comunistes a unir encara més estretament llurs rengles sota la bandera invencible del marxisme-leninisme, a orientar tots llurs esforços enverse de la solució de les tasques de la construcció del comunisme.

(Decisió adoptada el 29 juny del 1957 per la unanimitat dels membres del Comitè Central, els membres suplents del Comitè Central i els membres de la Comissió central de control, amb una abstenció, la del camarada Mòlotov.)

COMPOSICIO DEL NOU PRESIDUM DEL COMITE CENTRAL

El nou Presídium del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica comprén els membres següents:

Aristov, Beliaev, Briejnev, Bulganin, Voroxilov, Jucov, Ignatov, Quiritxenco, Cozlov, Cusinen, Micoian, Suslov, Furtseva, Jruxtsev, Xvernic.

(Tenint compte de l'alfabet rus, els noms se segueixen per ordre alfabètic.)

DECISIO DE LA REUNIO PLENARIA del Comitè Central del P. C. de la Unió Soviètica SOBRE EL GRUP ANTI-PARTIT de J. MALENCOV, L. KAGANOVITX i V. MOLOTOV

EN el curs de les sessions tingudes del 22 al 29 de juny del 1957, la reunió plenària del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha examinat la qüestió del grup anti-partit de Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov, constituït en el si del Presídium del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

Mentre, sota la direcció del Comitè Central i recolzant en el suport de tot el poble, el Partit realitza un treball immens per l'aplicació de les històriques decisions del XX Congrés, en vistes al desenrotllament continu de l'economia nacional i a l'elevació constant del nivell de vida del poble soviètic, al restabliment de les normes leninistes de la vida interior del Partit, a la liquidació de les violacions de la legalitat revolucionària, a l'extensió del lligam del Partit amb les masses populars, al desenvolupament de la democràcia socialista soviètica, al reforçament de l'amistat dels pobles soviètics, a l'aplicació d'una política nacional justa i —en l'esfera de la política exterior— a minorar la tensió internacional per tal d'assegurar una pau duradora; i quan en totes aquestes qüestions s'han obtingut ja èxits importants que tot ciutadà soviètic reconeix; durant aquest període el grup anti-partit de Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov ha actuat contra la línia del Partit.

Per tal de modificar la línia política del Partit i emprant mètodes fraccionals anti-partit, aquest grup ha intentat canviar la composició dels organismes dirigents del Partit elegits per la reunió plenària del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

Nos es tracta d'un fet casual. En el curs dels tres o quatre darrers anys, mentre el Partit s'ha orientat resoludament a corregir els errors i defectes engendrats pel culte de la personalitat i mena amb èxit la lluita contra els revisionistes del marxisme-leninisme tant en l'arena internacional com a l'interior del país; mentre el Partit ha realitzat una gran tasca en la correcció de les deformacions de la política nacional leninista comeses en el passat; els representants del grup anti-partit, ara descobert i desemmascarat completament, s'han oposat constantment, directament o indirecta, a l'orientació aprovada pel XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica. Aquest grup maldava per a oposar-se pràcticament a l'orientació leninista en vistes a la coexistència pacífica d'Estats de sistemes socials diferents, a la disminució de la tensió internacional i a la instauració de relacions amicals entre la U.R.S.S. i tots els pobles del món.

El grup s'oposava a l'extensió dels drets de les Repúbliques federades en les qüestions de l'edificació econòmica i cultural, en les qüestions de la legislació, així com s'oposava a que es reforci el paper dels soviets locals en la solució d'aqueixes tasques. Per aquest mateix fet, el grup s'oposava a l'orientació presa fermament pel Partit en vistes al desenrotllament ràpid de l'economia i de la cultura en les Repúbliques nacionals, que ha d'assegurar un reforçament de l'amistat leninista entre tots els pobles del nostre país. El grup anti-partit no solament no comprenia les mesures del Partit per a lluitar contra el burocratisme i per a reduir un aparell d'Estat massa pletòric, sinó que s'hi oposava. En totes aquestes qüestions actuava contra el principi leninista del centralisme democràtic aplicat pel Partit.

**

AQUEST grup s'oposava aferrissadament, i maldava per obstaculitzar-la, a una mesura tan important com la reorganització de la direcció de la indústria, la creació dels «sovnarjos» (consells de direcció) en les regions econòmiques, aprovada per tot el Partit i el poble. No volia comprendre que en l'etapa actual, quan el desenrotllament de la indústria socialista ha assolit una envergadura immensa i continua creixent ràpidament amb el desenrotllament prioritari de la indústria pesada, cal trobar formes noves, més perfectes, de direcció

de la indústria, que facin aparèixer les seves grans reserves i assegurin un auge encara més poderós de la indústria soviètica. Aqueix grup ha anat tan lluny que, àdhuc després que les esmentades mesures han estat aprovades en el curs de la discussió per tot el poble i que ulteriorment ha estat adoptada la llei en la sessió del Sòviet Suprem de la U.R.S.S., ha continuat la lluita contra la reorganització de la direcció de la indústria.

Sobre les qüestions de l'agricultura, els membres d'aquest grup han donat prova d'una incomprensió de les noves tasques arribades a maduració. No han comprès la necessitat de reforçar l'interès material de la pagesia coljosiana en l'extensió de la producció d'articles agrícoles. S'han oposat a la supressió de l'antic sistema burocràtic de planificació en els coljosos i a la instauració del nou sistema de planificació que dona lliure curs a la iniciativa dels coljosos en la gestió de llur explotació, ço que ja ha donat resultats positius. S'han apartat tant de la vida que no poden arribar a comprendre la possibilitat real de suprimir a finals d'enguany les entregues obligatòries d'articles agrícoles dels pagesos coljosians. L'aplicació d'aquesta mesura, que és d'importància vital per a milions de treballadors del país soviètic, ha esdevingut possible gràcies al gran impuls del cultiu col·lectiu en els coljosos i al desenrotllament dels sovjosos. En lloc de recolzar aquesta mesura, ja prou madura, els membres del grup anti-partit s'hi han oposat.

Han menat una lluita que res no justifica contra la crida del Partit, sostingut activament pels coljosos, les regions i les Repúbliques: aconseguir en els anys pròxims els Estats Units pel que fa a la producció de llet, mantega i carn, per habitant. En actuar així, els membres del grup anti-partit han manifestat una actitud menyspreativa, de gran senyor, envers els interessos vitals urgents de les àmplies masses populars i llur incredulitat en les immenses possibilitats de l'economia socialista, en el moviment del poble tot enter per tal d'accelerar continuament la producció de llet i carn.

**

NO és possible considerar com un atzar que el camarada Mòlotov, membre del grup anti-partit, manifestant un esperit conservador i rutinari, no solament no hagi comprès la necessitat de posar en valor terres verges, sinó que s'hagi oposat a més a la rompuda de 35 milions d'hectàrees de terres verges, rompuda que ha pres una importància considerable en l'economia del nostre país.

Els camarades Màlencov, Kaganovitx i Mòlotov s'han oposat aferrissadament a les mesures que prenia el Comitè Central i tot el nostre Partit per a liquidar les conseqüències del culte de la personalitat, per a l'eliminació de les violacions de la legalitat revolucionària comeses en llur temps i la creació de les condicions apropiades per a excloure la possibilitat de repetir-les en el futur.

Quan els obrers, el coljosians, la nostra gloriosa joventut, els nostres enginyers i tècnics, els nostres treballadors científics, els escriptors i tots els intel·lectuals sostenen unànimement les mesures del Partit, preses sobre la base de les decisions del XX Congrés del P.C.U.S.; quan el poble soviètic enter es llança a la lluita activa per la realització d'aqueixes mesures; quan el nostre país coneix un auge poderós de l'activitat del poble i una afluença de noves forces creadores; els participants del grup anti-partit romanien sords a aquest moviment creador de les masses.

En les qüestions de política exterior, aquest grup, sobretot el camarada Mòlotov, demostrava el seu esperit de rutina i impedia per tots els mitjans la realització de noves mesures arribades a maduració per tal d'apaivagar la tensió internacional, per tal de reforçar la pau mundial.

Durant un llarg període, mentre era Ministre d'Afers Estrangers, no solament el camarada Mòlotov no va prendre en el quadre d'aquest ministeri cap mesura per a millorar les relacions de la

PER LA UNITAT AMB ELS OBRERS DE LA C. N. T.

per Joan SELLES

En els 18 anys de dictadura franquista, la classe obrera i els treballadors en general hem estat units en la misèria i el dolor, en les persecucions, presons i davant dels escamots d'execució. Però també en trobem units en les lluites per al millorament de la nostra situació econòmica i per la reconquesta de la llibertat.

Malgrat els perills i dificultats de la clandestinitat, la classe obrera ha trobat el mitjà d'emprendre l'acció de manera il·legal i d'aprofitar les possibilitats legals.

Els obrers comunistes i els de la C.N.T. ens hem trobat junts en la lluita, junt amb altres obrers, tant fora com dintre dels sindicats, en els Jurats d'Empresa i Juntas Socials, en les reunions d'enllaços i en els Congressos celebrats. Ens hem trobat junts en Comissions creades pel treballadors per a presentar peticions i protestes i junts hem estampat signatures portades als sindicats exigint el salari mínim vital i mòbil.

Ha estat aquesta acció, menada conjuntament amb treballadors de totes opinions, allò que ha anat arrencant augments de salaris que, amb tot, són insuficients.

El que ja s'ha aconseguit demostra que hem de continuar junts per tal d'aconseguir un veritable salari mínim i l'escala mòbil, i altres reivindicacions. La unitat d'acció de comunistes i centistes s'ha d'afiançar encara més. Independentment que algunes idees i concepcions polítiques ens puguin separar ideològicament, això no ha d'ésser cap obstacle per a estrènyer les nostres relacions en tant que obrers explotats i desenrotllar la lluita dintre dels sindicats pels interessos comuns de tots els treballadors.

L'entesa i unitat d'acció dels obrers del P.S.U. i anarco-sindicalistes, sòlidament establerta, seria una gran aportació a la unitat d'acció del proletariat espanyol per avui i per demà.

Els militants del P.S.U. ens hem traçat una línia de lluita per la unitat dels treballadors en sindicats de classe, de lluita unida per les reivindicacions i contra el franquisme per la instauració de les llibertats democràtiques a tot Espanya i les nacionals del poble de Catalunya.

Mantenir la unitat obrera en una sola organització sindical ha d'ésser un gran esforç de tots plegats. Avui tenim la base experimental per a construir el centre en el qual es canalitzi la defensa dels interessos de tots els treballadors indistintament de llurs ideologies polítiques o religioses. La nostra acció actual en circumstàncies de la més bàrbara clandestinitat, prova que la unitat sindical de tots els treballadors és possible i que només ens serà beneficiosa. En aquest entit podem fer molt els obrers comunistes i anarco-sindicalistes.

Considerem que les diferències teòriques que ens separen podern ésser discutides fraternalment i amb ganes de comprensió mútua i que no han d'ésser una muralla d'incomprensions i sectarismes com ho ha estat en el passat. Si cal recordar aquestes incomprensions passades no ha d'ésser per a tornar-nos a enfrontar a base d'elles sinó per a no tornar a incórrer-hi. Si en recordar-les sabem veure uns i altres el mal que a tots ens han fet comprendre que el que necessitem és reforçar la unitat d'acció que venim mantenint en circumstàncies difícils com les actuals i que tan magníficament s'ha posat de relleu en el moviment de boicot dels transports urbans del passat mes de gener.

Quan comunistes i anarquistes parlem fraternalment de tot això en anar o sortir del treball ens trobem sempre d'acord. També coincidim en quant a la perspectiva de la nostra lluita. Comunistes i anarquistes volem lluitar no solament per a minorar el grau d'explotació capitalista que patim, sinó per a acabar amb l'explotació de l'home per l'home, volem arribar a l'abolició del capitalisme i a una societat sense classes i sense Estat.

Allò en què sorgeixen les nostres discrepàncies és la forma

d'arribar a aqueixa societat sense classes, sense explotats ni explotadors. Però si uns i altres anhelem fonamentalment el mateix, la manera d'arribar-hi no pot ésser, no hauria d'ésser motiu d'enfrontar-nos mentre lluitem contra el mateix enemic que ens atropella i que s'aprofita de la nostra desunió.

Nosaltres considerem que entre l'abolició del capitalisme i l'aparició de la societat comunista hi ha un període de transició, durant el qual, construint el socialisme, es fan desaparèixer les classes i es reeduca la societat. Científicament i pràcticament, avui podem examinar com es produeix aquesta transformació en molts països, principalment a la Unió Soviètica on ja s'ha emprat la construcció del comunisme i en la immensa Xina on es transforma una societat de 600 milions d'éssers humans. Els canvis que es produeixen en el món des de que fa 40 anys va sorgir la Unió Soviètica ens han de fer reflexionar profundament.

En tant que obrers revolucionaris, comunistes i anarquistes hem d'aprendre en els progressos que es realitzen en països on la classe obrera ha pres el poder. Uns i altres ens diem internacionalistes i proclamem la nostra solidaritat de classe amb el moviment obrer mundial. Uns i altres hem d'alegrar-nos de les victòries de la classe obrera dels altres països i podem i hem d'aprendre en els seus èxits així com en els seus errors.

Avui ja està demostrat que la classe obrera posseeix forces naturals per a sacudir el jou de l'explotació capitalista i erigir-se en dirigent dels destins del seu país. Avui està ben demostrat que el poble treballador pot fer avançar la societat alliberada del domini dels explotadors elevant el nivell de vida material i cultural de les masses. Està demostrat que la classe obrera, al capdavant de tot el poble treballador, pot destruir el vell i caduc sistema econòmic capitalista i construir un sistema de vida social molt millor en el que el progrés tècnic, cultural i científic imperi al servei de tot el poble.

Es ben natural que comunistes i anarquistes, sentint les mateixes aspiracions d'arribar a la construcció d'una societat comunista, discutim fraternalment la millor manera d'arribar-hi. Si ho fem així, la discussió fraternal del camí a seguir cap al demà no ens impedirà d'afermar la nostra unitat d'acció actualment, en la lluita per a acabar amb el franquisme i per a restablir a Espanya un règim de democràcia.

La nostra unitat d'acció seria una força considerable per a unir entorn nostre les masses treballadores, per a orientar llur acció política i sindical, per a orientar-nos en la lluita dins dels sindicats verticals a la seva transformació en una gran organització sindical de classe de tots els treballadors.

En el moment actual la nostra unitat d'acció, la nostra penetració en tant que obrers revolucionaris, ens permetria d'impulsar decisivament la lluita dels treballadors per les principals reivindicacions econòmiques, pel salari mínim vital i mòbil per salari igual a treball igual, per un subsidi d'atur forços, reivindicacions aquestes que la situació actual posa amb més força que mai davant de tots els treballadors.

Estimulant i organitzant les lluites per les reivindicacions en cada lloc de treball, podríem preparar les condicions per a una mobilització de més abast, per a promoure múltiples accions i fer-les convergir en la realització d'una gran jornada nacional de tot Espanya, en la que hi participessin totes les forces político-socials, manifestant la voluntat dels pobles hispànics d'acabar amb la dictadura i de restablir la llibertat.

Per aquesta perspectiva immediata i per assegurar un lluminós esdevenidor, la unitat de comunistes i anarco-sindicalistes és fa necessària.

EL VI FESTIVAL DE LA JOVENTUT A MOSCU

Del 26 de Juliol al 11 d'Agost decenes de milers de joves de tot el món es reuniran a Moscú per a celebrar el VI Festival de la Joventut i dels Estudiants per la Pau i l'Amistat.

Tot al llarg de 15 jornades, tindran mil ocasions de fer esclatar als quatre vents llur joia de viure. Hi haurà festa per a tots els gustos i per a tots els temperaments:

Manifestacions esportives, reunions culturals, concursos artístics, espectacles, competicions, vetllades, visites, se succeiran a un ritme vertiginós, al ritme d'una joventut que, per instint natural, com més veu, més vol veure; que com més sap més vol saber; que té ulls, braços i cor per a tot.

Joves dels més distints orígens geogràfics i socials faran del 12 Aniversari de la

destrucció d'Hiroshima una solemne jornada d'alerta de la joventut de tot el món contra els perills atòmics i per la salvaguarda de la pau.

Joves de totes les races donaran al bell mot d'amistat el seu sentit més generos i fraternal proclamant llur solidaritat envers els que més penen: envers la joventut dels pobles colonials i oprimits.

Joves estudiants i treballadors de tots els oficis i professions celebraran la diada de la Festa en Honor del Treball amb l'entusiasme que només pot donar-li una joventut, que per obrir-se camí en la vida, ansieja per damunt de tot poder gaudir d'unes condicions d'estudi i de treball que facin possible un desenvolupament fecund dels seus coneixements culturals i capacitats professionals per tal de contribuir a

que la vida sigui més bella per a tothom.

Als uns, el Festival els confirmarà llur certesa d'un demà ple de promeses; a altres els obrirà portes i horitzons que abans només vesslumaven. A tots, farà que els mots Pau, Amistat i Treball aprofundeixin les arrels en llurs cors juvenils i generosos.

Malgrat els esforços del Govern franquista per falsejar la significació i objectius del Festival, presentant-lo com un «parany» parat pels comunistes de Moscú a la joventut mundial, com també per impedir que una nodrida representació de la joventut catalana i de tot Espanya hi estigui representada, nombrosos d'ells gaudiran la joia immensa de participar al VI Festival Mundial de la Joventut.